

Famílies en guerra

Pons contra Mestre

El Grup Pons, mallorquí, dedicat al transport, fou comprat pel Grup Mestre, del Principat. Ara, Pons s'ha querellat per estafes contra Mestre, que acusa d'haver-li defraudat uns 4.000 milions de pessetes.

La família Pons era propietària d'un dels grups d'empreses més importants dedicades al transport marítim, terrestre i aeri. A final de juliol de 1991 el *holding* d'empreses fou venut a la família Mestre, del Principat, a través de la immobiliària Mesmon SA, de la qual és representant legal Joan Mestre Monforte i en la qual també apareixen els seus tres fills: Joan, Josep i Rogeli Mestre Fernández.

Els querellants són Josep, Antoni i Joan Pons Llabrés, i Catalina i Maria Antònia Pons Freixas. La família mallorquina acusa els Mestre de dos delictes d'estafa i d'un d'aixec de béns, i estimen la quantitat defraudada en uns 4.000 milions de pessetes. Els Mestre neguen, altrament, tota actuació d'aquesta naturalesa i han contraatacat insinuant que estudiaran de querellar-se contra els Pons.

A mitjan any passat els Pons posen el *holding* a la venda i entren en negociacions amb Joan Mestre Monforte. Segons

la família mallorquina, Mestre s'interessà únicament per la naviliera Transbalear, SA, però la venda parcial del grup no era possible. A final de juliol del mateix any s'arriba a un acord entre ambdues parts, pel qual la immobiliària Mestre, SA es quedava tot el grup Pons.

Els Pons consideren ara que el grup Mestre actuà de forma premeditada amb la intenció d'enfonsar el *holding* i quedar-se només la naviliera Transbalear, SA, que era allò que els interessava.

La querella criminal per estafes es fonamenta en aquest punt i en l'incompliment de la majoria dels pactes que, segons els Pons, s'estipularen per contracte, un contracte signat el 25 de juliol de 1991. El 8 d'agost se'n variaven algunes clàusules i se'n feia la signatura definitiva.

Els pactes que han estat origen de la querella són, per exemple, que els Pons asseguraven que la immobiliària del Grup Mestre reconeixia com a

propietat de la família mallorquina una llista concreta d'immobles, que s'havien de lliurar a voluntat dels venedors, sense cap prestació a canvi. Els querellants asseguren que fins ara no s'ha conferit cap poder al respecte, i afegeixen que els immobles que apareixen en la llista han estat aportats pels Mestre a l'expedient de suspensió de pagaments promogut pels nous propietaris.

Un altre pacte incomplert, segons la família mallorquina, és el que fa referència a l'obligació de Mesmon, SA d'adquirir participacions del 40% de l'import de venda d'una llista de societats a dos membres de la família Pons. Els querellants asseguren que aquest punt tampoc no s'ha complert i afegeixen que els Mestre han posat impediments a la venda d'algun d'aquests béns, perquè els Pons no poguessin obtenir part dels guanys que se n'obtidrien.

Un tercer pacte, segons la querella, és que els germans Pons havien de rebre 500.000 pessetes mensuals en concepte de pensió vitalícia, i segons la família aquest punt tampoc no s'ha complert totalment.

Respecte al delictes d'aixec de béns, els Pons assenyalen que responsables de la immobiliària Mesmon, SA han hipotecat béns immobles amb la finalitat d'eludir

Dalt, la família Mestre al jutjat de Palma. Baix, Aerpons es font de conflicte.

PERE CARMONA

vells deutes dels Pons i que, tal com especificava el contracte, quedaven a càrrec dels nous propietaris del grup.

LA REPOSTA DELS MESTRE

Les acusacions que conté la querrel·la han estat rebutjades totalment per Jacinto Gimeno, advocat que defensa els interessos del grup Mestre. Gimeno ha declarat que "els germans Pons es basen en l'existència d'una estafa per a sol·licitar l'admissió a

Mil treballadors s'han quedat sense feina per la crisi del grup Pons.

ARXIU

tràmit d'aquesta querrel·la. Per això expliquen un seguit de situacions econòmiques i d'altra mena que, suposadament, es refereixen a la voluntat dels senyors Mestre quan adquiriren el grup Pons. Els fets que fan constar no són veritat. Els Pons diuen que el grup facturava quinze mil milions de pessetes, i això no és cert. També diuen que quan varen vendre el *holding* la situació econòmica estava sanejada, i que a conseqüència de la gestió dels Mestre el grup s'enfonsa, i això tampoc no és cert".

Gimeno assegura que tot el *holding* dels Pons fou venut per una renda vitalícia mensual de 500.000 pessetes per a cada un dels tres germans i, en cas de mort, per a les viudes. El lletrat diu que els Mestre no es comprometeren mai a pagar "ni una sola pesseta més, de manera que qualsevol reclamació no té sentit ni fonament legal".

Respecte a la situació econòmica del grup Pons, Gimeno assegura que abans de la venda "els senyors Pons devien diners a la Seguretat Social i a Finances des del 1990; als Bancs i a les companyies de *leasing*, havien deixat de pagar-los feia sis

Dels Mestre als Pons

El grup Mestre:

D'acord amb una informació publicada a *La Vanguardia* l'11 de novembre de 1981, Joan Mestre Monforte s'inicià durant els anys 60 en el negoci dels transports amb dues camionetes de segona mà.

Nou anys més tard les coses li havien anat molt bé, tant que havia comprat

l'empresa consignatària Intramediterráneo, SA.

A partir del 1977 funda una colla d'empreses relacionades amb el moviment portuari del port de Barcelona.

A l'any 1981 es calculava que posseïa un capital escripturat global de 250 milions, si bé el capital real invertit superava, aleshores, els 3.000 milions de pessetes. En a-

questes dates Mestre posseïa tres empreses consignatàries, quatre de transport, uns tallers de reparació de vehicles, uns magatzems, una companyia de viatges, una altra de lloguer de material al port i una societat administrativa. Als negocis paterns, s'hi integraren els fills Joan, Josep i Rogeli Mestre Fernández.

El grup Pons:

El Grup Pons era format per un conjunt d'empreses que es dedicaven al transport de mercaderies, tant interior com exterior. En els últims mesos d'existència donava feina a més de 1.000 persones. El Grup Pons explotava les marques comercials *Transportes Pons*, *La Camerana* i *Aerpons*.

El grup era constituït jurídicament per les societats *Arrastres y Almacenaje, SA*, *Clasificaciones y Estibas, SA*; les agències de transport *Aerpons, SA*, *Aerpons Alicante, SA*, *Aerpons Trim Madrid, SA*, *Transportes Pons, Cargas y Mediciones Rápidas, SA*, *Ibicenca de Transportes, SA*, *Ibitrans, SA* i *Navife, SL*.

També tenia la societat naviliera *Transbalear, SA* i la societat auxiliar anomenada *Mantenimiento y Servicios Palma, SA*.

P. M.

mesos. Tampoc no pagaven als treballadors, i en comptabilitat consta que els Mestre donaren als Pons 50 milions de pessetes perquè evitassin una vaga que hauria enfonsat el grup de manera definitiva". Gimeno afegeix que, atesa la precària situació econòmica i la necessitat d'actuar de manera ràpida per evitar la vaga, "els senyors Mestre decidiren de comprar d'una manera un poc precipitada". Això, segons el lletrat, justifica que no es fes un estudi complet de la situació econòmica del grup Pons abans de la compra. "El que sí que existia -diu l'advocat- era una auditoria encarregada per ells mateixos. Però després comprovarem que ni tan sols l'auditor no havia cobrat i que les dades que aportava no eren exactes perquè no havia tingut accés als documents necessaris per a confeccionar-la".

A la pregunta de si és cert que el contracte de compra conté que els Mestre es fan càrrec dels deutes dels Pons, Jacinto Gimeno respon de forma negativa i explica que "Immobilària Mesmon, SA assumí els deutes i avalà davant els bancs perquè els Pons deixassin d'avaluar, però donarem un termini de sis mesos preveient la possibilitat que els bancs ens diguessin que no. I després de reunir-se els senyors Mestre amb els bancs els donen fiabilitat. Però no als senyors Pons. Aleshores nosaltres anam als senyors Pons i els diem que no ens havien informat de la situació real de l'economia del grup".

L'advocat Gimeno nega també l'acusació segons la qual la intenció dels Mestre era de quedar-se només amb la naviliera *Transbalear, SA* i enfonsar la resta de companyies del Grup Pons. "No era possible comprar companyies per separat, perquè els avals eren creuats".

A la querrel·la, els Pons sol·liciten al jutge que nomeni un administrador judicial per poder controlar les operacions econòmiques dels nous propietaris del grup. Però l'autoritat judicial no ha decretat fins ara aquesta mesura i, segons el lletrat dels Mestre, tampoc no es decretarà més endavant. Tant els querellants com els querellats han visitat ja el jutjat d'Instrucció número 5 de Palma, el titular del qual, Marià Zaforteza, s'encarrega d'instruir el cas. Un cas que continua obert i del qual existeixen versions contradictòries. Els Pons mantenen que la compra del grup ha estat una operació típica de *taurons* i els Mestre diuen que han estat enganyats. El fet és que mil treballadors s'han quedat sense feina per la crisi del grup.

Pep Matas